

אהרן הקריב עגל למלכות ואיל להשלים את המלכות

עֶגְלָ לְמִזְבֵּחַ. וְדִבְתִּיב עֶגְלָ בֶן בְּקָר לְחִטָּאת ולמה היה צריך אהרן

להקריב עגל לחטאת כמ"ש בפסוק עגל בן בקר לחטאת. והשיב, **בְּגִין הֵהוּא**

חִטָּאת, דְּעֵבֵד בְּקָרְמִיתָא שזה בכדי לכפר על עון העגל שעשה אהרן

בהתחלה. ומש"כ בפסוק **וְאֵיל לְעוֹלָה, מָאֵי טַעְמָא אֵיל** מה הטעם שהיה

צריך להקריב איל לעולה. **בְּגִין אֵיל דִּי צַחֲקָא, דִּהוּא עוֹלָה תְּמִימָה,**

וְהָאֵי אֶתְחַזִּי לְקָרְבָּא, לְאַשְׁלָמָא כְּלָא בכדי לעורר את זכותו של

אילו של יצחק אבינו שהיה עולה תמימה וזה היה ראוי להקריב ביום השמיני למילואים

בכדי להשלים את הכל. **וְהָאֵי אֶתְרָא, מְסַטְרָא דִּי צַחֲקָא אֶשְׁתָּאֵב** וזה

המקום שהוא המלכות ששם היה עון העגל מצדו של יצחק שהוא מדת הגבורה, שאבה

המלכות וקיבלה את כוחה לפעול את הדין ע"י הכוחות החיצונים השמאליים (אור החמה

בשם מהרח"ו). **וְהָאֵי אֵיל בְּגִין אֵיל דִּי צַחֲקָא מִתְקָרְבָּא עוֹלָה**

וזה האיל הוא בכדי שיתמתקו הגבורות באילו של יצחק שהוא כנגד הבינה ששם נמתקת

הגבורה ולכן הוא קרב לעולה (אור החמה בשם מהרח"ו), **בְּגִין דְּאֵיְהִי עוֹלָה** **דִּהוּא**

עוֹלָה לְעֵילָא סְלִקָּא דהרי קרבן עולה, היא עולה כולה לגבוה ואין בה חלק

לחיצונים ועי"כ נעברים החיצונים שנאחזו במלכות ע"י עון העגל ואז המלכות עולה לבינה

ומתמתקת שם, **וּבְגִין לְאַעְטְרָא לָהּ בְּשְׁלִימוֹתָא** ובכדי לעטר את

המלכות בשלימות ע"י הבינה לכן נצטוה אהרן להקריב. **עֶגְלָ וְאֵיל: עֶגְלָ**

בְּגִינָה, פְּדִקְאֵמְרָן ומבאר רבי אלעזר, קרבן עגל מקריבים בשביל המלכות עצמה

כמו שאמרנו שהוא לכפר על חטא העגל שהמלכות נפגמה ממנו. **אֵיל, לְאַשְׁלָמָא**

לָהּ בְּשִׁלְמוֹ דִּיצַחֵק פְּדָקָא תָּזִי וקרבן איל הוא בכדי (דף ל"ז ע"ב)

להשלים את המלכות בשלמותו של יצחק כראוי דהיינו שתעלה המלכות לבינה הנקראת

אילו של יצחק.

ישראל שחטאו הקריבו גם עגל ואיל

וְיִשְׂרָאֵל דִּחְבוּ עִמִּיהָ דִּכְהֵנָּה בְּהָאֵי, מִקְרִיבִין כְּגוֹוֹנָא

דָּא וכן ישראל שחטאו יחד עם אהרן הכהן בעון העגל [טז] מקריבים

כדוגמת כך: עגל ואיל, דְּכִתִּיב וְשׂוֹר וְאֵיל לְשִׁלְמוֹ לְזִבּוֹחַ לְפָנָי

יְיָ. שׂוֹר, עַל מַה דִּחְבוּ ומה שמקריבים שור הוא על מה שחטאו בעגל.

וְאֵיל לְאִשְׁלָמָא לְהָאֵי אֲתֵר בְּשִׁלְמוֹ דִּיצַחֵק ומה שמקריבים

איל הוא כדי להשלים ולעלות את המלכות לאותו מקום שלמות של יצחק שהוא הבינה.

אור הרשב"י

להם ליראה אותי כל הימים". אלא למה עשו, לומר לך אם חטאו רבים, אומרים להם כלך אצל רבים שעשו תשובה. ואם חטא יחיד, אומרים לו כלך אצל יחיד שעשה תשובה. וצריכא, דאי אשמועינן יחיד, משום דלא מפרסם חטאיה, אבל צבור דמפרסמא חטאייהו, אימא לא, צריכא. ואי אשמועינן צבור, משום דנפישו ברחמים, אבל יחיד אימא לא, צריכא.

[טז] ובענין העגל איתא בפרק קמא (ע"א ע"ב), אמר רבי יהושע בן לוי, לא עשו ישראל את העגל אלא כדי ליתן פתחון פה לבעלי תשובה, שנאמר (דברים ה, כו) "מי יתן והיה לבבם זה להם ליראה אותי כל הימים". והיינו דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי, לא היה דוד ראוי לאותו מעשה, דכתיב (תהלים קמ, כב) "ולבי חלל בקרבי". ולא היו ישראל ראויים לאותו מעשה, דכתיב "מי יתן והיה לבבם זה

הלימוד היומי

לע"נ מאיר מונטה בן רבקה ז"ל

עם ישראל נענשו על מעשיהם ולכן מביאים קרבן שלמים ולא חטאת

מֵאֵי שָׁנָא בְּכֹהֵנָא דְכָתִיב בִּיהַ עֵגֶל לְחַטָּאת ולמה שונה אהרן
הכהן שכתוב בו שהוא צריך להביא עגל לחטאת, **וְלֹא כְּתִיב**
בְּיִשְׂרָאֵל שׁוֹר לְחַטָּאת ואילו בישראל לא כתוב שיביאו שור לחטאת אלא
רק לשלמים ולמה הוא לא קרב לחטאת כמו אהרן (רמ"ק). **אֵלֶּא, יִשְׂרָאֵל הָא**
קְבִילוּ עוֹנֵשָׁא בְּקִדְמִיתָא אלא משום שישראל קיבלו את עונשם כבר
בהתחלה, **וּבְגִין דְּקְבִילוּ עוֹנֵשָׁא בְּכֹמָה אֲתֵר,** על דא קדשא
בְּרִיךְ הוּא לָא בַּעַא לְאֲדַכְרָא לֹזַן חוּבֵייהוּ בְּדִקְדָּמִיתָא
ומשום שהם קיבלו עונש בכמה מקומות ובכמה אופנים שהם ע"י בני לוי בסיף וכן נהרגו
במגפה וכן נהרגו ע"י השקית המים כסוטה לכן לא רצה הקב"ה שיזכר להם חטאם
כבתחילה, **וְעַל דָּא לָא כְּתִיב הָכָא לְחַטָּאת, אֵלֶּא לְשִׁלְמִים**
ולכן לא כתוב אצלם שור לחטאת אלא רק לשלמים, **בְּגִין לְאַחֲזָאָה שְׁלָמָא**
בכדי שיראה שלום, **דְּהָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּשִׁלְמָא בְּהוּ**
בְּיִשְׂרָאֵל עַל דָּא דהרי הקב"ה כבר בשלום עם ישראל על זה.

אהרן הקריב עגל בן בקר לחטאת לכפרה על עוונו

אֲבַל אֲהֲרֹן, דְּהָא לָא קְבִיל עוֹנֵשָׁא מְעֻלּוֹתָא דְּמֹשֶׁה אבל
אהרן שלא קיבל על עוון העגל עונש מפני תפילתו של משה, **דְּכָתִיב**
שכתוב, (דברים ט) **וּבֵאתְהֹרֵן הִתְאַנַּף יְיָ וְגו'.** **וְכָתִיב** וכתוב עוד
וְאַתְּפִלֵּל גַּם בְּעַד אֲהֲרֹן בְּעֵת הַהִיא, וְעַד כְּעַן חוּבָא הוּא

תָּלִי וְעַד עֲבָשׂוּ עוֹנֹנֵי שֶׁל אַהֲרֹן הִיָּה תְלוּי אִז לְכוּ, כְּתִיב וְעַגְל בֶּן בְּקָר
 לְחֻטָּאת, לְחֻטָּאת וְדָאִי, (וְאִיל לְעוֹלָה) בְּגִין דִּיכִפֵּר חוֹבִיָּה,
 וַיִּתְדַבֵּי וַיִּשְׁתַּלֵּם בְּכֹלָא דְהֵינּוּ עַגֵל בֶּן בְּקָר שְׁבֵא לְתַקֵּן הַפֶּגֶם, וְכֵן כְּדִי
 שִׁיתְכַפֵּר חֲטָאוֹ שֶׁהִיָּה תְלוּי עַד עֲבָשׂוּ וַיִּטְהַר וַיִּשְׁתַּלֵּם מֵהַכֵּל.

ביום השמיני למילואים נשלמו העליונים והתחתונים ונמצא שלום בכל
 העולמות

וּבַהֲהוּא יוֹמָא אֲשֶׁתְּלִימוּ עֲלָאִין וְתַתָּאִין [ק] וּבֵאוּתוֹ הַיּוֹם הַשְּׁמִינִי
 לְמִלּוּאִים נִשְׁלְמוּ הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים. וְאֲשֶׁתְּכַח שְׁלָמָא

בְּכֹלָא, בְּחֻדוֹתָא דְלַעִילָא וְתַתָּא וְנִמְצָא הַשְּׁלוֹם בְּכֹל הָעוֹלָמוֹת
 הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים דְהֵינּוּ שְׁכוֹלִם נִקְשְׂרוּ בְּמַלְכוּת וְהִיא נִקְשְׂרָה בִּיסוּד (רמ"ק)

וְאֶלְמָלָא דְאֲשֶׁתְּכַח עַרְבּוּבֵיָא דְבְנֵי אַהֲרֹן בְּהֵהוּא יוֹמָא
 וְאֶלְמָלָא שְׁנַתְעַרְבְּבָה שְׁמַחְתֵּם מִחַמַּת בְּנֵי אַהֲרֹן שְׁמַתוּ בְּאוּתוֹ הַיּוֹם, מִן יוֹמָא

דְּאֶסְתְּלָקוּ יִשְׂרָאֵל מִן יַמָּא, לָא אֲשֶׁתְּכַח חֻדוֹתָא
 דְּעֲלָאִי וְתַתָּאִי כְּהֵהוּא יוֹמָא אִז מֵהַיּוֹם שְׁעָלוּ יִשְׂרָאֵל מִיַּם סוּף לָא נִמְצָא

הַשְּׁמִינִי בְּעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים כְּאוּתוֹ הַיּוֹם. בְּהֵהוּא יוֹמָא אֲתַעְבֵּר הֵהוּא

אור הרשב"י

ראשון לאיסור במה ראשון לכהונה ראשון
 לברכה ראשון לעבודה ראשון לחודשים
 ראשון לשחיטת צפון ראשון (לאכילת) קדשים
 ראשון לירידת האש.

[ק] ויהי ביום השמיני שמיני למילואים הוא ר"ח
 ניסן שהוקם המשכן ונטל עשר עטרות השנויות
 בסדר עולם פרק ז'. ראשון למעשה בראשית
 ראשון לנשיאים ראשון לשכון שכינה בישראל

הלימוד היומי

לע"נ מאיר מונסה בן רבקה ז"ל